

The book cover features a soft, watercolor-style background in shades of pink, purple, and green. A large, light green circular shape is centered on the page. The author's name 'ANNA SAVAS' is at the top in a simple, green, sans-serif font. The title 'SNY VNÁS' is prominently displayed in the center, with 'SNY' in green and 'VNÁS' in a larger, purple font. Below the title, the word 'ROMÁN' is written in a smaller, green, sans-serif font. The cover is decorated with various botanical illustrations: green leaves on the left, a branch with small white flowers on the top right, and a branch with small green flowers on the bottom right. There are also small green dots scattered throughout the design.

ANNA
SAVAS

SNY
VNÁS

ROMÁN

**SNY
V NÁS**

Copyright © 2021 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Kremzow, 2022

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-2915-9 (pdf)

Anna Savas

**SNY
V NÁS**

Pro Vivien

*Nevím, jak bych kdy bez tebe dokázala napsat knihu.
Naštěstí ani nemusím. Děkuji za všechno.*

Julian je teď oficiálně tvůj.

SNY V NÁS PLAYLIST

I Can't Fall in Love Without You ● ZARA LARSSON

Into the Unknown ● PANIC! AT THE DISCO

D.R.E.A.M. ● JONNY CRAIG

Ghost ● JACOB LEE

Giants ● DERMOT KENNEDY

Something Just Like This ● THE CHAINSMOKERS, COLDPLAY

The Greatest Show ● PANIC! AT THE DISCO

Without Fear ● DERMOT KENNEDY

Let You Down ● NF

Use Somebody ● KINGS OF LEON

ily (i love you baby) ● SURF MESA, EMILEE

Before You Go ● LEWIS CAPALDI

Lose Somebody ● KYGO, ONE REPUBLIC

Some Say ● NEA

Hurricane ● TOMMEE PROFITT, FLEURIE

Wildest Dreams ● TAYLOR SWIFT

Where Does the Good Go ● TEGAN AND SARA

Up ● OLLY MURS, DEMI LOVATO

You Don't Know Me ● SUZAN & FREEK

Moondust ● JAYMES YOUNG

1. KAPITOLA

Lily

Tak to by bylo.

Srdce se mi bolestivě sevřelo, když jsem stála ve dveřích svého pokoje a pozorovala prostor, který pro mě posledních deset let života vždy znamenal útočiště a pocit bezpečí. Ještě pořád tu na mě zdánlivě dýchala dívka, kterou jsem bývala.

Pokoj byl nyní tak... neosobní. Bílé zdi, bílý nábytek a tmavě hnědé povlečení. Veškeré obrazy zmizely již před měsíci, kdy jsem je v záchvatu vzteku a smutku servala ze zdi a vyhodila z okna. Břinčivý zvuk rozbíjejícího se skla byl zvláště uspokojující.

Toho okamžiku jsem nikdy nelitovala. Měla jsem z toho dobrý pocit a byl to první krok. První krok na cestě od mého starého já, mých snů a daleko od mého pokoje.

Přesto mě to někde v malém koutku srdce zabořilo. Přece jen jsem mezi těmito čtyřmi zdmi strávila celé své mládí, na posteli jsem sedávala se svými sestrami a kamarádkami, se kterými jsme se hihňaly a kecaly o klucích a tanci, o našich nadějích a snech. Tyhle časy byly ale definitivně pryč.

Velmi zřetelně jsem v krku cítila knedlík, který mi na chvíli vzal dech a vehnal slzy do očí. Při myšlence na Keiru a Amy jsem ucítila zahořklost, jen na chvíli, ale byla tady a nejspíš nikdy nezmizí.

Pak byla ta chvíle pryč. Zhluboka jsem se nadechla, narovnála záda a rázně za sebou zavřela dveře.

Mé staré já bylo pryč. Z tohoto pokoje jsem už vyrostla, vyrostla jsem ze všeho, co mě celý život formovalo.

A nenáviděla jsem to. Protože tohle rozhodnutí jsem neudělala dobrovolně, já jsem se *nechtěla* změnit. Neměla jsem ale jinou možnost. Musela jsem jít, jinak bych nakonec byla stejně zlomená. Nemohla jsem tu zůstat, aniž bych se zbláznila. Aniž bych nakonec nenáviděla samu sebe a lidi, které jsem milovala.

Bože, jak melodramatické to bylo. Ale byla to pravda – i když jsem si to nerada přiznávala. A to mi vyhovovalo ještě méně než melodrama.

„Lily, jsi připravená?“ vytrhl mě z myšlenek tátův hluboký hlas. Popadla jsem svou tašku, která ležela v chodbě na zemi, a šla dolů po schodišti.

„Ano, jsem,“ odpověděla jsem tak rozhodně, jak jen to bylo možné, ačkoli hlas v mém nitru důrazně křičel, že připravená vůbec nejsem.

Táta na mě vrhl pochybovačný pohled, který jsem dovedla ignorovat jen s velkým vynaložením sil. Byl skoro o dvě a půl hlavy vyšší než já a jeho široká ramena a plnovous z něj dělaly ukázkový případ fotbalisty. Sám už nehrál, ale pracoval jako trenér fotbalového týmu Columbia Lions. Zpočátku byl těžce zklamaný z toho, že jsem se nerozhodla jít na jeho univerzitu, ale pak se s tím smířil.

„Seš si jistá?“ povytáhl své husté, tmavé obočí. Málem jsem se složila. Protože mě tak dobře znal. Věděl přesně, že jsem ještě nebyla připravená. Před lety stál na tom samém místě jako

já. Jiným způsobem, ale věděl, jak těžké pro mě bylo pokračovat. Žít jiný život než ten, jaký jsem si plánovala.

„Ano, jsem. Víím, co dělám, tati.“ Můj hlas zněl ostřeji, než jsem zamýšlela, ale tenhle rozhovor jsme vedli až příliš často, a já jsem teď nesměla udělat krok zpět. Odhodlaně jsem se kolem něj protáhla a šla do obývacího pokoje.

Ještě pět minut. Pak budu pryč.

Konečně.

Otočily se ke mně čtyři hlavy, dvě byly tmavovlasé jako táta, dvě stejně tak blondaté jako já. Tedy tak blondaté, jak jsem byla před pár měsíci. Mezitím se moje vlasy proměnily na odstín rose gold, což byl důsledek mého ubohého pokusu najít své nové já.

Když jsem se setkala s našťvaným pohledem mojí sestry Rose, mimovolně jsem narovnála záda. Byly jsme dvojčata a vypadaly jsme tak podobně, že si nás nezřídka pletli, ačkoli ona byla o kousek větší než já. Její úsměv se podobal spíše tátovu než máminu a její oči byly zelené, ne modré jako moje, ale to je asi tak všechno. Jinak jsme vypadaly naprosto stejně. Ještě před pár měsíci byla mojí nejlepší kamarádkou. Před tím, než se rozpadly mé sny. Od té doby jsem se na ni sotva dokázala podívat. Ona byla já a já byla ona, a to bylo nesnesitelné.

Věděla jsem, že mi tenhle krok nikdy neodpustí, a rozuměla jsem jí. Ale pro mě tu nebyla žádná jiná možnost.

„Opravdu chceš jít?“ Ivy, patnáctiletá, nejmladší z nás sester Matsonových, nešťastně protáhla obličej a kolem prstu si omotávala pramen svých hnědých loken. Byla jediná, kdo se mě pořád ještě snažil přemluvit.

„Už toho nech, Ivy. Když chce tak nutně pryč, ať si jde!“ zasyčela Rose, vyskočila a pronesla se kolem mě.

Ladnost, se kterou se pohybovala, mě zasáhla jako rána do žaludku. Když se kolem mě protáhla, ramenem tvrdě narazila

do mého. Trhla jsem sebou, ale nestála jsem jí ani za pohled. Skoro beze zvuku se vznášela nahoru po schodech. Za okamžik se dveře s bouchnutím zavřely.

Chvíli jsem uvažovala nad tím jít za ní, ale pak jsem zůstala přece jen stát. K ničemu by to nebylo. Nemohla jsem jí říct, co chtěla slyšet. Už měsíce jsem netušila, co jí mám říct. A věděla jsem, že to cítí stejně.

Máma se s povzdechem zvedla z pohovky a šla ke mně. Zastrčila mi pramen vlasů za ucho a usmívala se, ale působilo to nuceně. V jejích modrých očích se odrážela hluboká starost. „Dáš o sobě vědět, až dorazíš, jo?“

„Dám.“ A byl tu znova, knedlík v mém krku. Musela jsem odsud pryč. Nutně.

„Seš si jistá, že tě nemáme doprovodit? Tak ráda bych ti všechno ukázala.“

Musela jsem se snažit, abych neprotáhla obličej. Ještě před rokem jsem si nedovedla ani ve snu představit, že půjdu na máminu vysokou. A teď... no jo, teď vypadala realita jinak než před rokem. Bylo mi jasné, že vyloučit ji z toho nebylo fér a že jsem ji tím zraňovala. Máma by asi udělala všechno pro to, aby mě do Faerfaxu doprovodila. Ale já ji tam nemohla a nechtěla mít. Poslední měsíce se na nás všech podepsaly.

„Já vím, ale musím to udělat sama, mami,“ odpověděla jsem, ale nedokázala jsem se na ni podívat.

Rychle jsem se s ní rozloučila a přistoupila k Magnolii a Ivy. Magnolii bylo šestnáct a jako obvykle stála názorově i v tuto chvíli mezi Ivy a Rose. Na jednu stranu na mě byla naštvaná, že jsem je všechny opouštěla, na druhou stranu se mě už několikrát snažila přemluvit, abych zůstala.

Občas jsem se ptala sama sebe, proč z toho všichni – včetně mě – dělají takové drama. Kdyby všechno šlo podle plánu, byla bych pryč už loni v září. Dobře, byla bych pořád ve městě. Tak či tak bych se ale odstěhovala.

„Dávejte na sebe pozor!“ řekla jsem tiše, abych skryla, jak přidušeně můj hlas najednou zněl.

„Ty taky.“ V Ivných modrých očích se třpytily slzy.

Projela jsem jí rukou vlasy a přinutila se k úsměvu. „Dám.“

Objetí od Maggie bylo tak silné, že moje žebra zaprotestovala křupnutím. „Rose mě za to bude nenávidět, ale litovala by, kdybych ti to nenadhodila: Pošli nám hodně fotek sexy univerzitních týpků, kteří se o tebe budou prát,“ řekla, když mě pouštěla.

„Magnolie!“ Máma se snažila o káravý tón, ale koutky jí cukaly a my ji znaly natolik dobře, abychom věděly, že se sotva mohla ubránit smíchu.

Maggie pokrčila rameny, ve tváři měla vepsaný nevinný výraz, který jí absolutně nikdo nevěřil. „Co? Něco dobrého na tom přece být musí, když se Lily stěhuje tak daleko. Umělci jsou sexy. A táta nás nikdy nebere s sebou, abychom se mohly podívat na jeho hráče.“

„Možná proto, že by ses měla soustředit na kluky ve tvém věku,“ vložil se táta do debaty z chodby a postavil se za mě. Zněl pobaveně, ale věděla jsem docela přesně, že už měsíce sleduje Magnolii pod drobnohledem. Puberta ji ovlivňovala víc než kteroukoli z nás. Někdy mi ho bylo líto. Vychovávat čtyři dcery muselo být opravdu náročné. Ještě k tomu, když jsou si ty čtyři věkově tak blízko.

„Jo, jo, ale ti jsou šíleně nezajímaví, tati. Je mi sedmnáct, ani ne za dva roky půjdu na univerzitu. A pak...“ Nechala větu otevřenou, na její tváři se rozšířil ďábelský úsměv a táta utrápeně protáhl tvář.

„O tom budu přemýšlet teprve, až to nastane.“

Maggie se hihňala. „Takže, myslíš na ty fotky, Lily?“

„Uvidím, co se s tím dá dělat,“ odpověděla jsem a na Magnolii krásné tváři se rozšířil zářivý úsměv. Věděla jsem přesně, že jí nešlo o ty fotky, ale o to, abych se s někým seznámila.

S někým, kdo na mě bude hodný. Neměla tušení, že se budu sakra snažit, abych si k sobě nepustila kluka blíž, než bude nutné.

Na zlomek vteřiny se moje myšlenky zatoulaly k Luisovi, ale ještě než ve mně mohl znovu vzplát vztek, proti kterému jsem už měsíce bojovala, položil mi táta svou velkou, hřejivou ruku na rameno.

„Už opravdu musíme jít, jinak propásneš svůj let.“

Přikývla jsem, naposledy jsem rodině věnovala úsměv a šla za ním ven. Obloha byla zatažená šedými mračny a v maličkých bílých obláčkách se mi před ústy rozplýval můj dech. Leden v Brooklyn Heights byl ledově chladný jako vždy. Ztracena v myšlenkách jsem šla dolů po schodech našeho typicky čokoládově hnědého řadového domku a vyděšeně jsem vykřikla, když jsem na posledním schodu uklouzla a zvrtila si kotník. Projela jí krátká bodavá bolest a cítila jsem, jak mi z obličje ustupuje krev, když jsem se snažila znovu najít rovnováhu.

Bože, prosím, to ne.

„Lily, všechno v pořádku?“ Táta mě ustaraně chytil za ruku a já se musela nutit, abych tu jeho nesetřásla. Kdy se mnou konečně všichni přestanou jednat v rukavičkách? Zkusila jsem udělat krok vpřed a s úlevou jsem si oddechla. Znovu jsem se nezranila.

„Všechno dobrý. Nic se nestalo.“

„Určitě?“

„Určitě. Je mi dobře.“

Táta na chvíli váhal, pak pokývl a konečně mě nechal. S hlubokým nádechem jsem nastoupila do auta, aniž bych se znovu ohlédla.

Byla jsem volná. Konečně.

Teď jsem se mohla pokusit znovu žít. Faerfax byl malý. Pěkný, ale opravdu malý. Alespoň mi tak v porovnání s New

Yorkem připadal. S New Yorkem se ovšem nedalo doopravdy porovnávat žádné město, tam se mohlo vedle sebe řadit tolik půvabných obchodů, kaváren a restaurací, kolik chtělo.

Cestou na Faerfaxskou univerzitu jsem se na město stihla podívat jen letmo, protože jsem byla až příliš soustředěná na to, abych nezabloudila – můj orientační smysl byl mizerný, bez navigace jsem byla naprosto ztracená. Přesto jsem viděla dost, abych byla udivená, jak město, které mělo mít podle Googlu přinejmenším více než sto tisíc obyvatel, mohlo působit tak idylicky. Tak půvabně a male, ačkoli očividně nebylo tak maličké, jak se na první pohled mohlo zdát.

Když jsem šla přes kampus směrem ke kolejím s klíčem k mému novému životu, který jsem dostala od vedení univerzity, byla jsem nervozitou celá napjatá. Můj kufr byl stále ještě v pronajatém autě, zbytek mých věcí dorazí v dalších dnech.

Nejraději bych se nastěhovala do malého bytu mimo kampus, ale rodiče na to nechtěli přistoupit. Po tom všem, co se za poslední měsíce stalo, máma v žádném případě nechtěla, abych bydlela sama, a bylo jedno, kolikrát jsem jí vysvětlovala, že starosti si dělá zbytečně, v tomhle ohledu se ale nedala obměkčit. Byla více než připravená nechat mě, abych se přestěhovala do Faerfaxu, ale vlastní byt by s tátou nezaplátili. A tak mi zůstala jen kolej. Věděla jsem přesně, co tím máma zamýšlela. Chtěla, abych se znovu smísila s davem, jak tomu říkala – abych se už nedržela od ostatních zpátky. Doufala, že se se svou spolubydlící spřátelím poté, co jsem za poslední půlrok své údajné přítelkyně vyškrtla ze svého života. Já jsem ovšem neměla v plánu tuhle její naději naplňovat.

S povzdechem jsem se vzdala snu o vlastním bytě a rozhlédla se kolem. Nespočet studentů se vlekl přes hlavní náměstí ke kampusu. Studenti prvního semestru se dali poměrně

zřetelně rozpoznat podle velkých kufrů, rozrušených tváří a tesklivě vyhlížejších rodičů.

To mě zasáhlo u srdce a najednou jsem si přála, aby mě moji rodiče přece jen byli doprovodili. Rázně jsem tu myšlenku setřásla. Bylo mi devatenáct a byla jsem absolutně schopná ustát první den na univerzitě sama.

O čtyři patra později jsem si už nebyla tak jistá. Váhavě jsem zůstala stát před číslem 417.

Bože, to bylo tak směšné. Nebyl žádný důvod k tomu, abych byla nervózní. Za chvíli poznám svou spolubydlící, která je doufejme tak nesympatická, že se hned při prvním pokusu nebudu snažit se s ní spřátelit. A pak se vrhnu na studium a čtyři roky budou za mnou.

Podívala jsem se na lístek v mojí ruce, na kterém bylo vedle čísla pokoje napsané také jméno mé spolubydlící. *Julia Lowe*. To zní tak nějak... mile.

No jo, to sedí i na Keiru a Amy, a jak vyšlo najevo, byly obě dvě všechno, jen ne milé. Kromě toho... Co vypovídá jméno o člověku? A proč jsem si tím lámala hlavu namísto toho, abych jednoduše vešla a udělala si o Julii obrázek?

S prudkým vydechnutím jsem vsunula klíč do zámku a otevřela dveře do svého nového domova. Po třech krocích jsem zůstala v úžasu stát.

Oukeeeej. Věděla jsem, že na Faerfaxské univerzitě nejsou žádné jednoduché studentské pokoje, nýbrž byty, ale takhle velké jsem si je tedy nepředstavovala.

Byl tu prostorný obývací pokoj s přílehlou kuchyní, ze které vedly troje dveře. Dvoje byly otevřené a poskytovaly pohled do koupelny a také do volné ložnice. V první chvíli byla vidět jen postel, na které nebyla ani deka, ani polštář. Skvělý, takže dneska musím jít ještě nakupovat. Třetí dveře byly zavřené, ale pokud byl člověk alespoň částečně schopen dát si jedna a jedna

dohromady, mohl vytušit, kdo obýval pokoj za nimi. Předpokládala jsem, že to byla Julia Lowe.

Velká černá pohovka před předimenzovanou plochou televizí zabírala střed obývacího pokoje. Police knihovny vedle okna byly téměř prázdné a já už věřila, že se Julia také teprve nastěhovala, když jsem se otočila a objevila fotografie. Visely připnuté dřevěnými kolíčky na provázcích, které byly natažené přes celou zeď vedle vstupních dveří.

Neměla jsem sice o fotografiích ani ánunk, ale i tak jsem si všimla, že ty obrázky byly dobré. Opravdu dobré. Zvědavě jsem k nim přistoupila o krok blíž, ale ještě než jsem si je mohla pozorněji prohlédnout, slyšela jsem veselý smích, který se rychle blížil.

Překvapením jsem o pár kroků ustoupila, právě včas, protože o chvíli později vpadla do pokoje tmavovlasá dívka, těsně následovaná doširoka se usmívajícím týpkem, který sebevědomím jen překypoval.

Oba náhle zastavili, když si mě všimli, a tvář dívky se zatemnila. S jejími po ramena dlouhými hnědými vlasy, hnědýma očima a hubenou postavou byla pěkná. Ale podrážděný výraz v jejích očích a nahněvaně předsazený spodní ret jí neslušely.

Dobře, Julia chtěla svou novou spolubydlící za novou kamarádku stejně tak málo jako já.

Pohledem jsem zabrousila k týpkovi, jehož široký úsměv se proměnil v šarmantní. Vypadal dobře, dokonce zatraceně dobře. Hnědé vlasy mu zcuchané padaly do čela, zářivě zelená barva jeho očí byla zřetelně vidět na metry daleko.

Kdo má, prosím pěkně, takhle zelené oči?

Tváře mi začínaly hořet, když jsem si všimla, že pohledem visím na jeho očích, a rychle jsem se podívala jinam. Nedostala jsem se ovšem daleko. Bože, prostor byl tím klukem plný. Byl vysoký, a ačkoli měl na sobě šedý kabát, byla jsem si jistá, že pod ním skrýval pekáč buchet a působivé svaly na rukou.

Ať už byl tenhle kluk kýmkoli, vypadal přesně jako ten typ, který si šíleně zakládá na svém zevnějšku a balí jednu holkou za druhou. Mimovolně jsem protáhla obličej.

Takové kluky jsem znala dostatečně.

„Julesi, kdo je to?“ zeptala se Julia a vrhla na kluka káravý pohled.

Julesi? Moment...

„Ty budeš asi Lily, že? Jsem Julian, tvůj spolubydlící.“ Krasavec se protáhl kolem dívky, která očividně nebyla Julia, a natáhl směrem ke mně ruku.

Na chvíli jsem dokázala na jeho ruku jen zírat. Pak jsem si vzpomněla na to, že mě máma vychovávala ve zdvořilou mladou dámu, a chytila jsem ji. Na omak mi připadala měkká a příjemně teplá.

„Ty tu bydlíš?“ zeptala jsem se krákoravě a rychle jsem ho zase pustila. Myšlenky se mi honily jako o závod. To nemohla být pravda. Měla jsem mít *spolubydlící*. *Chtěla jsem* mít spolubydlící, a ne žádného... *Juliana*.

„Jo, já tu bydlím. Čekala jsi snad někoho jiného?“ Do jeho hlasu se zhoupl pobavený podtón.

„Upřímně řečeno ano,“ odpověděla jsem rozmrzele a reflexivně zkřížila ruce.

To jen k mému plánu držet se od všeho mužského na univerzitě tak daleko, jak jen to bude možné.

2. KAPITOLA

Julian

Díval jsem se na Lily a znovu proklínal Colea za to, že se tak náhle odstěhoval. Zbýval přece už jen rok a půl. Copak nemohl bydlet ještě ty tři semestry tady se mnou?

„Koho jsi teda očekávala?“ zeptal jsem se zvědavě. Byla o pěkný kousek menší než já a soudě dle jejího výrazu se jí vůbec nelíbilo, že ke mně musela vzhlížet. Bylo mi zatěžko potlačovat pobavený úsměv, ale silně jsem se obával, že to pro ni nebylo tak vtipné jako pro mě. Nevěděl jsem proč, ale nějak jsem se nemohl zbavit pocitu, že se zrovna často nesměje.

„Dívku,“ odpověděla suše a předložila mi kousek papíru. Vzal jsem si ho, a když můj pohled spočinul na jménu, které stálo pod číslem pokoje, musel jsem se přece jen usmívat. Julia Lowe.

No, já nejsem dívka.

„Je mi líto, že tě musím zklamat.“

Lily si povzddechla a rezignovaně pokrčila rameny. „Přežiju to.“

Většina ostatních by si z toho udělala legraci, Lily proti tomu zněla jednoduše rezignovaně. Obočí se mi mimoděk zvedlo. Opravdu nevypadala zrovna šťastně, že mě dostala za spolubydlícího. V jejích očích byl studený, distancovaný výraz, který jsem si nedokázal vyložit.

„Cokoli jiného by také byla škoda.“ Obdařil jsem Lily svým šarmantním úsměvem. Normálně to stačilo, abych o sobě dívku přesvědčil – ne že bych k tomu v jejím případě mířil, ale konec konců neškodí testovat hranice. Lily ovšem ani přinejmenším nepůsobila, že bych na ni udělal dojem, ale povytáhla obočí.

Hm. To bylo... nezvyklé.

Něco mě na Lily dráždilo, nedokázal jsem ale rozeznat, co to bylo. Nebyla to její očividně špatná nálada, i když jsem to nedokázal pochopit. Ani její růžové vlasy. Barevné vlasy jsem na univerzitě viděl často, i když nevypadaly, že by se k ní docela hodily. Ale ne, její vlasy to nebyly. Pohledem jsem sjížděl po jejím těle, ale i když byl její kabát rozepnutý, nedala se její postava kvůli široce stržženému svetru vytušit.

Škoda.

„Hledáš něco?“ Výsměch v Lilyině hlase se nedal přeslechnout.

Pomalů jsem zvedal hlavu, až jsem nakonec znovu skončil u její tváře. Byla to čistá provokace. Věděl jsem to a ona nejspíš také.

Neměl jsem se tak chovat, už vůbec ne k mojí nové spolubydlící, ale nemohl jsem jinak. Provokace mi vyhovovala a podle toho, jak se na mě Lily dívala, byla na provokaci připravená. Soudě podle jejího rozruženého pohledu ne ale takovým způsobem, jakým jsem si představoval, kdyby se nechystala nastěhovat do mého bytu.

Byla pěkná, s její srdcovitě tvarovanou tváří, velkýma světle modrýma kulatýma očima a plnými rty dokonce celkem půvabná, když se tak navztekaneš nedívala.

Zatraceně, Cole, něco mi dlužíš!

Kohokoli jiného bych považoval za naprostého idiota, kdyby se pouhé tři semestry před dokončením studia odstěhoval z koleje, po které každý dychtil. Ale mému nejlepšímu příteli, který se skoro před týdnem přestěhoval ke své přítelkyni Tesse Thornové, jsem rozuměl. Ti dva spolu byli tak šťastní a po tom všem, čím si spolu prošli, si to zasloužili víc než kdokoli jiný, koho jsem znal.

Věděli, že jsem z nich měl radost, a to jsem tedy zatraceně měl. Přesto bych měl Colea raději dál jako spolubydlícího. Především, když tohle malé sluníčko bylo opravdu jeho nástupkyní. Že o tom nebylo ani nejmenších pochyb, dokazoval docela jednoznačně lístek v mé ruce.

Už jsem se připravoval k méně omluvné odpovědi, když mi Ava připomněla, že jsem měl právě docela jiný problém.

„Juuuuuuulesi!“ řekla a já sebou trhl. Stála přímo vedle mě, a přesto jsem na ni na pár minut naprosto zapomněl.

Ups.

„Sorry. Lily, to je Ava. Avo, Lily,“ představil jsem obě navzájem, ačkoli jsem docela dobře věděl, že to nebylo to, co Ava chtěla.

Ava věnovala Lily tenký, stažený úsměv, polovičatě na ni mávla a zkrřížila ruce, aniž by odpověděla. Ušklíbala se a už teď mi to šlo neskutečně na nervy.

Bylo to naše teprve druhé rande a žárlivost, kterou měla Ava právě vepsanou do tváře, pro mě byla dostatečným důvodem pro to, aby žádné třetí už nebylo. Měřila si Lily přimhouřenýma očima a potukávala netrpělivě nohou.

Už jsem se chystal k omluvě, když ticho, které bylo stále nepříjemnější, narušilo zvonění. Díky bohu. Neměl jsem sice ani tušení, které z nich jsem se chtěl vlastně omlouvat. Vlastně by se měly omluvit ony. Obě dvě. Koneckonců to ony měly špatnou náladu, ne já.

„Sorry, to je moje,“ řekla Lily, ale vůbec ne tónem, který by naznačoval, že ji to mrzí. Z kapsy vytáhla smartphone a zmizela z pokoje tak rychle, že jsem na ni dokázal jen překvapeně zírat. Její dveře se s tichým cvaknutím zavřely.

„Takže... kde jsme to byli?“ Avin prst cestoval vzhůru po mém těle, dívala se na mě svůdnýma, mrkajícima očima. Ale ty doteky ve mně absolutně nic nevyvolávaly.

„Myslím –“

Tentokrát to byl můj telefon, který zazvonil. Na chvíli jsem se snažil hovor jednoduše ignorovat, ale možná to byli Sára, Jenny nebo táta. A ti tři byli jediní, koho jsem nikdy neignoroval.

„Mrzí mě to, musím to zvednout.“ Omluvně jsem se podíval na Avu, myšlenkami jsem byl ale už u toho dramatu, které se na mě nevyhnutelně řítilo.

Mít patnáctileté sestry bylo proklatě náročné, bez ohledu na to, jak moc jsem ty dvě miloval.

Ale když jsem se podíval na svůj smartphone, svítilo na mě tátovo jméno.

Sakra.

Váhal jsem. Mluvit s tátou bylo to poslední, co jsem teď chtěl. Zvlášť po tom, co poslední telefonáty byly tak těžké. Ale také jsem věděl, že jsem ho nemohl ignorovat. To jsem nemohl nikdy. Bylo jedno, jak moc jsem chtěl.

„Je to fakt tak důležitý?“ Ava zněla stále víc rozčileně.

„Jo, je,“ odpověděl jsem s povzdechem a přijal hovor. „Ahoj tati.“ Se špatným pocitem v břiše jsem šel k oknu, zatímco Ava se s rozzuřeným odfrknutím svalila na pohovku.

„Máš čas?“ Táta mě nikdy nezdravil, ale to mě nepřekvapovalo. Věty jako *Ahoj Juliane* a *Jak se máš?* nepatřily zrovna k jeho repertoáru.

Ne, vlastně jsem neměl čas. Vlastně jsem plánoval docela jiné věci. Mnohem zábavnější věci. Komu jsem se tu snažil něco nalhávat? To s Avou se už beztak vyřešilo.

Rezignovaně jsem si povzdechl. „Jasně, co je?“

„Rád bych s tebou něco probral.“

Ušetřil jsem si komentář, že jinak by stejně nevolal. Kousavými poznámkami bych se teď nikam nedostal.

„Oukej. Co se děje?“

„Přemýšlel jsem o tom, že bych se s holkama přestěhoval zpátky do Faerfaxu. Abychom zase mohli trávit víc času spolu. Jako rodina.“

Zkoprněl jsem.

Ne.

Jednoduše ne.

NE! NE! NE!

„Co?“ řekl jsem krákoravě. Najednou se mi udělalo špatně. To nemohl myslet vážně. Ale nemusel jsem se ani ptát, abych věděl, že to táta myslel smrtelně vážně.

„Vím, že tě to nejspíš překvapí, ale dlouho jsem nad tím přemýšlel, a myslím si, že je to pro nás pro všechny to nejlepší.“

Bullshit. Bylo to možná to nejlepší pro něj. Pro Sáru, Jenny a mě ne. Obzvláště pro mě ne. Pravděpodobně ani pro něj. Nechtěl jsem vědět, co by návrat do Faerfaxu udělal s jeho emocionálním stavem. Koneckonců jsme se neodstěhovali jen tak, poté co nás máma opustila. Je to už dvanáct let, ale táta se přes to ještě pořád nepřenesl. Dlouho jsem pochyboval o tom, že toho kdy dosáhne. A teprve ne, když se přistěhuje zpět.

„Co na to říkají Jenn a Sára?“ Můj hlas zněl chladně, bezvýrazně. Ale nic jiného jsem teď jednoduše nedokázal.

Vylekaně jsem sebou trhl, když se dveře s hlasitým prasknutím zavřely. Aniž bych se otočil, věděl jsem, že přinejmenším o Avu už si nemusím dělat starosti.

„Obě už se těší, až budou v tvój blízkosti,“ odpověděl táta a vrátil mou pozornost od Avy zpátky k opravdu důležitým věcem. Táta zněl až moc radostně. Přehnaně a naprosto falešně. „Teprve jsme o tom mluvili.“

To přinejmenším vysvětlovalo, proč se mi ani jedna nesnažila zatím zavolat. Nedokázal jsem si představit, že by z toho nápadu byly obzvláště nadšené. Ve Faerfaxu prožily první tři roky svého života, ale to město neznaly, a já věděl, jak dobře se cítily v Chicagu.

„Ale...“ Marně jsem hledal správná slova. Jak jsem mu měl vysvětlit, že jsem je tu nechtěl mít? Nikoho z nich. Tak dlouho jsem bojoval o svůj volný prostor, nemohl jsem se ho znovu vzdát. Nehledě na to, že jsem tu sám nechtěl zůstat napořád. Nikdy bych svět neprozkoumal tak, jak jsem si přál – to jsem svým sestrám jednoduše nemohl udělat – ale zrovna teď se sem nastěhovat, abychom spolu strávili víc času, byla přesto blbost. Do konce mého studia nezbyvaly ani dva roky. A pak... Kdo ví, co se stane pak. „Kdy?“

„Myslel jsem v červenci. Dvojčata by měla dokončit školu ještě v Chicagu.“

Moje srdce úlevně poskočilo. Oukej, takže mi zbývala polovina roku, abych ho nějak co možná nejvíce nenápadně přesvědčil o tom, že je to naprosto nesmyslný nápad.

Alespoň něco. Ale to nebylo dost. Určitě ne. Připadalo mi, jako by mi svými slovy naložil na ramena tunové závaží.

„Tati, nevím, co mám říct.“ Třel jsem si spánky, když jsem začal cítit tepání na čele.

„Ty nemusíš říkat vůbec nic, Julesi. Ale těšíme se, že brzo budeme zase všichni s tebou. Doufám, že se těšíš taky.“

Utrápeně jsem protáhl obličej. Táta mě vždy dostával pod tlak. Nedělal to úmyslně, nemohl jednoduše jinak. Byl na to zvyklý. A já byl zvyklý se podvolit. Přesto jsem nemohl říct, že jsem se také těšil. Hodně jsem lhal a byl jsem v tom dobrý, ale tentokrát jsem lež nedokázal dostat přes pusou.

„Poslouchej, tati, už musím jít. Promluvíme si o tom někdy jindy, jo?“

Musel jsem odsud pryč. Pryč z tohoto bytu. Potřeboval jsem čerstvý vzduch, musel jsem se odreagovat. Třásl jsem se po celém těle, vzplála ve mně řvoucí zlost, ale nemohl jsem ji pustit ven. Jednoduše jsem to nemohl udělat a bylo jedno, jak moc jsem nenáviděl, že jsem se podvoloval. Protože šlo o moji rodinu. A já si přísahal, že svou rodinu nikdy nezklamou.

Fuck!

Fuck fuck fuck!

„Jasně, pěkný den, Juliane.“ Položil jsem to, aniž bych se rozloučil. Jinak bych pravděpodobně řekl ještě něco, čeho bych hořce litoval.

3. KAPITOLA

Lily

Na půl ucha jsem slyšela, jak Julian odešel z bytu. Práskl za sebou dveřmi tak silně, až jsem věřila, že otřes byl cítit až do mého pokoje. Což byla naprostá blbost, přesto jsem na zlomek vteřiny cítila, jako by podlaha zavibrovala.

Wow. Tady má někdo ale dobrou náladu. Že by ho půvabná Ava přece jen odmítla? Při myšlence na to, jak zle se na mě dívala, když nám všem bylo jasné, že jsem Julianova nová spolubydlící, jsem se musela usmívat. Kvůli mně si ovšem nemusela dělat žádné starosti. Julian nebyl můj typ. Rozhodně ne.

Nezáleželo na tom, jak žhavý byl s těma zelenýma očima a křivým úsměvem a...

„Lily, je opravdu všechno v pořádku?“ Mámin hlas mě necitlivě dostal zpátky do přítomnosti. Tváře mi začaly hořet a byla jsem neskutečně šťastná, že netrvala na přihloupším videohovoru. To by mi ještě tak scházelo.

Neměla jsem o Julianovi přemýšlet, ale nedokázala jsem si s tím poradit. Typy, jako byl on, jsem znala. Děvkaři, kteří si

každou noc berou domů jinou holku a nemají ani tušení o fungování vážného vztahu. Luis byl přesně takový typ. Přesto jsem se do něj zamilovala a byla natolik naivní, abych věřila, že ke mně cítí totéž a že se kvůli mně změní.

Nebylo tomu tak.

Někoho, jako je on, jsem ve svém životě nepotřebovala. Žádné týpky jsem ve svém životě nepotřebovala. Nebo obecně lidi.
„Lily?“

„Jo, mami. Všechno je v pořádku. Opravdu. Zvládnu to. Akorát teď už musím jít hledat obchod, jinak budu dneska spát bez polštáře a deky.“

Předtím se ale ovšem ještě jednou podívám na studijní oddělení – které mělo v prvním týdnu našťestí otevřeno do šesti, aby se postaralo o všechny prváky – a zeptám se, jak je to k čertu možné, že mě strčili do bytu s klukem. Nevěděla jsem, že je to vůbec možné. Máma teprve ne. Myšlenka, že nebydlím s holkou, ale s klukem, který se nejspíš může dobře živit jako model spodního prádla, by ji pravděpodobně připravila o rozum. Okamžitě by o tom řekla tátovi. A jaké by to mělo následky, jsem si ani nechtěla představovat. Vyjasním si tu záležitost se studijním oddělením, pak mi přidělí jiný pokoj a moji přestarostliví rodiče se o tom nemusí nikdy dozvědět.

„Oukej, tak už tě nebudu déle zdržovat. Ale pokud by se něco dělo...“

„Ozvu se,“ ukončila jsem její větu a potlačila v sobě povzdech. „Je mi dobře, mami. Vážně. Nemusíš si o mě dělat starosti, slibuju! Ráno ti zavolám. Mám tě ráda.“

„Já tebe taky, Lil.“

S hlubokým povzdechem jsem to položila. Nejraději bych si teď vlezla do svojí postele, schovala se pod deku a prospala celý den.

To ale bohužel nebylo možné.

Proto jsem si vzala kabelku, ujistila se, že jsem do ní znovu dala klíč od bytu, a odešla z koleje. Když jsem vyšla ven, už se stmívalo, i když ještě nebylo tak pozdě, bylo teprve po půl páté.

Tu a tam svítily lucerny, ale bylo to málo platné. Ještě pár minut a bude pravděpodobně taková tma, že člověk uvidí sotva na špičku nosu. Dobře, to bylo možná trochu přehnané, přesto se Faerfax nedal srovnávat s New Yorkem. *Městem, které nikdy nespí.* Ve kterém není nikdy tma. Ve kterém v žádném případě *nemůže* být taková tma jako v tomhle městě uprostřed ničeho v Illinois.

Zaplavila mě touha a ne poprvé jsem se ptala sama sebe, jestli jsem se rozhodla správně. Mohla jsem jít na NYU, možná dokonce na Kolumbijskou, kdyby za mě táta ztratil dobré slovo. Namísto toho jsem se v záchvatu čehosi nechala strhnout a přislíbila studium na Faerfaxské univerzitě.

Úsměv na mé tváři se zvětšil, když jsem pomyslela na to, jak nevěřičně na mě máma koukala, když jsem rodině sdělila rozhodnutí, že chci jít zrovna na máminu alma mater.

Pak jsem si ale vzpomněla na to, že jsem se pro Faerfax rozhodla právě kvůli tomu, že je od New Yorku vzdálený skoro devět set mil, a pak se můj úsměv rozplynul.

New York byl překrásný, to je pravda. Hlasitý, špinavý, plný světla, a přesto překrásný. Ale právě tam jsem se zlomila. A přišla jsem sem, abych se konečně mohla uzdravit, daleko od mojí rodiny. Daleko od Rosie.

Tady nebudu myslet na to, co jsem ztratila. Tady jsem se mohla dívat dopředu.

Doufejme.

• • •

Když jsem se po hodině a půl vrátila do bytu s bolavýma rukama, panovalo v něm hrobové ticho. Na chvíli jsem se zastavila

a naslouchala, jestli je Julian ve svém pokoji, ale vypadalo to, že ne.

S povzdechem jsem nechala svoje kufry spadnout na zem. O vteřinu později následovaly obrovské bavlněné tašky, do kterých jsem nacpala nejen polštář a deku, ale i všelijaké dekorace. Ještě jsem za sebou neměla ani půlku cesty z parkoviště na kolej, když jsem si uvědomila, jak těžká moje zavazadla jsou, i když měl můj kufr kolečka, abych ho mohla táhnout za sebou. Přesto byla ta věc zatraceně těžká. Ale otočit se, část toho uložit zpátky do pronajatého auta a pak se na cestu vydat podruhé, nepřipadalo v úvahu.

Moje bolavá ramena byla teď cenou za mou lenost.

Máma mě přemluvila, abych si pronajala auto. Ve skutečnosti jsem sem chtěla jet z letiště taxíkem, ale ona trvala na pronajatém autě, jako kdyby tušila, že ho budu ještě potřebovat. Možná to byl nějaký druh mateřského instinktu nebo tak něco. Naštěstí jsem auto mohla bez problémů odevzdat u jedné pobočky ve Faerfaxu. Máma zase jednou myslela na všechno. Jako vždycky.

Právě se mi s velkým úsilím podařilo dovléct kufr do pokoje – opravdu, ta věc byla každým metrem těžší –, když někdo zaklepal na dveře.

Rychlým krokem jsem prošla obývacím pokojem a o chvíli později naproti sobě uviděla drobnou dívku s černými, po krk dlouhými vlasy. Byla přibližně tak vysoká jako já, tedy docela malá.

„Oh,“ řekla a podívala se na mě překvapeně svýma hnědýma očima. „Ty nejsi Julian.“

„Ne. Nejsem,“ potvrdila jsem a zvědavě se na ni dívala. Byla dokonce ještě hezčí než Ava, a to především díky veselému lesku v jejích očích a jemnému úsměvu, který se jí teď rozšířil po tváři. Přesto se nedalo popřít, že Julian měl očividně zájem o určitý typ žen.

Wow. Ještě jsem s ním neprohodila ani pět vět, ale tohle už jsem věděla.

Dívka směrem ke mně natáhla ruku, její úsměv byl širší. „Ty musíš být Julianova nová spolubydlící, že? Já jsem Cassidy.“

„Lily,“ představila jsem se celá perplex a krátce jí potřásla rukou. Jo, byla docela jiná než Ava. A když jsem si přísahala, že se budu držet dál nejen od kluků, ale také si tu nebudu hledat žádné přátele, nemohla jsem ji nechat hnát se do záhuby. Na druhou stranu tohle mělo do přátelství daleko.

„Poslyš, nemám tušení, jestli víš, jaký je Julian, ale není to ještě ani dvě hodiny, co tu byl s jinou dívkou.“ Podívala jsem se na ni výmluvně a Cassidy podrážděně protáhla obličej. Pak se její oči rozšířily, když pochopila, kam mířím. Připravovala jsem se na vztek a slzy, namísto toho se začala hlasitě smát.

„Ty si myslíš, že mám něco s Julianem?“ Lapala po dechu. „Och, bože, ne! Jsme jen přátelé, opravdu!“ Hihňala se a setřela si slzy smíchu z očí, zatímco mně se do tváří hrnula krev.

Super. Den první a já ze sebe už podruhé udělala pitomce.

„Och. To mě mrzí, myslela jsem...“ Rozpačitě jsem se odmlčela a přála si, abych byla nic neřekla. Pak bych si ušetřila tuhle trapnou scénu.

Ale místo toho, aby Cassidy dokola omílala, jak moc jsem se pletla, ukázala za mě poté, co se znovu uklidnila, a změnila téma. „Potřebuješ pomoc?“

Následovala jsem její pohled a zjistila, že polštář, deka a dekorace začaly žít vlastním životem a rozprostřely se po celém obývacím pokoji. Tašky pro ně byly prostě moc těsné.

Bezhlasně jsem si povzdechla. Den byl minutu za minutou lepší a lepší.

„Takže? Potřebuješ pomoc?“ Cassidy se na mě tázavě dívala s vytaženým obočím, její oči se dobromyslně třpytily a na vteřinu jsem se snažila její nabídku přijmout. Pak jsem si znovu

vzpomněla, že jsem s jinými holkami neměla doposud žádné dobré zkušenosti, a zakroutila jsem hlavou.

„Ne, díky, to už zvládnou.“

„Oukej,“ odpověděla klidně a pokrčila rameny. „Ale pokud bys něco potřebovala, prostě mi dej vědět. V budoucnu se určitě uvidíme častěji.“

To měla nejspíš pravdu, protože rozhovor s dámou z univerzitního studijního oddělení nepřinesl bohužel žádné ovoce. Nový pokoj nedostanu. Zaskřípala jsem zuby, když jsem znovu pomyslela na to, jak se smála, když jsem jí popsala svůj problém. V uších mi stále znělo její: *„Slečno Matsonová, u nás to chodí trochu jinak než na ostatních univerzitách. Vycházíme z toho, že jste dostatečně stará a schopná na to, abyste si s mužským spolubydlícím poradila.“* A to jen proto, že jsem se v poslední vteřině rozhodla pro Faerfaxskou univerzitu a pokoj na koleji. Zrovna v Julianově bytě byl poslední volný pokoj. Jeho spolubydlící se nejspíš odstěhoval teprve před krátkou dobou. S úsměvem mi říkala, že jsem měla velké štěstí, že všechny pokoje jsou vždy pryč hned, jakmile se nějaký uvolní. Silně jsem pochybovala, že to mělo skutečně co do činění se štěstím. Spíše se špatnou karmou nebo tak něco.

„Jasně,“ odpověděla jsem krákoravě a nebyla jsem si jistá, jestli se mi představa, že budu Cassidy častěji potkávat, obzvláště zamlouvala. Bylo jedno, jak mile napoprvé působila.

Cassidy přikývla, jako by věděla, co se mi honilo hlavou, odvrátila se, ale pak se ještě jednou zastavila a věnovala mi hřejivý úsměv. „Vítej ve Faerfaxu.“

Nestihla jsem nic odpovědět. Prohnala se kolem mě a zmizela. Naprosto v úžasu jsem zůstala stát v otevřených dveřích. Kam jsem se to dostala?

Kroutila jsem hlavou, zavřela dveře, cestou do svého pokoje jsem sebrala polštář a deku a hodila je na postel. Svíčky a světelné řetězy, kolem kterých bych nemohla projít, přistály

o chvíli později znovu v taškách. Zdobit budu, až dorazí zbytek mých věcí.

Teď jen rychle povléknu svou postel, dám si horkou sprchu a zalezu pod deku, abych se konečně podívala na další, osmou řadu *Suits*. I když jsem toho zrovna moc neudělala, byl den nečekaně náročný.

Plná radostného očekávání jsem otevřela kufr a ztuhla, když jsem uviděla, co leželo docela nahoře.

Srdce mi vynechalo, zatímco v uších mi začala šumět krev. Ruce se mi třáslly, když jsem je natahovala k baletním špičkám.

Byly ještě nové, teprve jednou obuté. Nosila jsem je teprve tři dny, než jsem měla tu nehodu.

Před mýma očima vyvstaly obrázky. Luis, který mě pevně držel kolem pasu. Jevišťe pode mnou. Pocit, že létám. Ten, který mnou prostupoval pokaždé při zvedačce. Znovu jsem cítila napětí v každém svém svalu, cítila jsem radost v každé buňce mého těla, protože jsem dělala to, co jsem milovala. Pak klopytnutí a strašlivá bolest, která projížděla mou nohou, když jsem nešetrně dopadla na zem. Zvuk podobný šlehnutí bičem, který se ozval přes celé jeviště, těsně následovaný mým ostrým výkřikem.

Že jsem začala brečet, jsem si všimla, až když jsem přidušeně zavzlykala.

Chvilka. Jen chvilka a všechno se zničilo.

Bolelo mě srdce. Bolelo mě tělo. Bolelo mě jednoduše všechno. Na malý okamžik jsem věřila, že jsem v noze znovu cítila tu strašnou bolest, když se mi přetrhla achilovka. Ale tahle bolest zmizela už před týdnem. Oproti tomu bolest ze zničeného snu zůstala.

Prsty jsem sevřela špičky tak pevně, že to bolelo. Věděla jsem přesně, kdo je do mého kufru dal. *Rose*.

Rostl ve mně vztek. Vztek na moji sestru, která mi moje selhání musela naservírovat pod nos. Ta, která ještě měla šanci

žít svůj sen, ačkoli to nikdy nebyl sen její, nýbrž *náš*. Pro balet jsme se rozhodly společně. Snily jsme společně. Teď už jsem vůbec nevěděla, jaké to je snít. A Rose... Ona měla všechno a já už nic.

„Ahoj, všechno v pohodě?“

Vylekaně jsem se otočila, s těmi proklatými botami stále ještě v rukou, jako kdybych je už nikdy nemohla pustit.

Julian stál ve dveřích, pozoroval mě se zamračeným čelem a starostí v očích.

„Vypadni!“ zasyčela jsem.

„Co?“ Zmizela starost, namísto toho byl jeho pohled nevěřící.

„Vypadni!“ Můj hlas vystřelil o dvě oktávy výš. Vyskočila jsem a rozzuřeně jsem se před něj postavila. Bylo mi jedno, že mi nic neudělal. Že byl jen zdvořilý. Bylo mi také jedno, že jsem se chovala nemožně. Jednoduše jsem jen chtěla, aby zmizel.

Julian chlácholivě zvedl obě ruce. „Chtěl jsem jen –“

„Teď už konečně zmiz!“ křičela jsem na něj a vzteky odhodila špičky do rohu vedle dveří pokoje. S tlumeným bouchnutím dopadly na zem. Julian sebou trhl, pak se bez dalšího slova otočil a nechal mě o samotě.

Slabostí jsem se zhroutila k zemi. Můj nový začátek byl už teď absolutní katastrofou.

Já jsem byla absolutní katastrofa.

4. KAPITOLA

Julian

Šílená. Lily je naprosto šílená.

Za spolubydlící mi přidělili šílence. Jednou jsem chtěl být milý a co z toho? Hodila po mně botami!

Poslední hodiny jsem strávil v univerzitním fitku a snažil se vybit svou zlost na přístrojích a boxovacím pytli. To se mi ale podařilo jen napůl a pořád jsem se ještě cítil neklidný. A teď *tohle*.

Že jsem nemlčel. Ale ona brečela a já nesnáším, když někoho vidím brečet. Věděl jsem, že za to mohly moje sestry. Jen kvůli nim jsem nemohl přihlížet tomu, když někdo brečel, aniž bych proti tomu něco chtěl udělat.

Můj telefon začal zvonit jako na zavolání. Na chvíli jsem přimhouřil oči a modlil se, aby to nebyla ani Jenn, ani Sára. Pro dnešek jsem toho už měl dost. Naštěstí na mě z displeje svítlo Coleovo jméno.

„Nazdar, zrádce,“ pozdravil jsem ho.

Cole si pobaveně odfrkl. „Neříkej, že se na mě ještě pořád zlobíš, že jsem se odstěhoval.“

„Vůbec ne. Dokud jsem za spolubydlící nedostal jedno opravdové sluníčko,“ odpověděl jsem našťavaně.

„Moment... Řekl jsi právě *spolubydlící*? Oni ti vážně přiřadili holku?“ Cole se nevěřícně zasmál. Věděl jsem přesně, co teď přijde. „Patrně se tvoje pověst lamače srdcí nedostala až k vedení. Víš, že by sis se svojí spolubydlící neměl nic začínat, že jo? Skončilo by to absolutní katastrofou.“ Tíše se smál a já mimovolně zaskřípal zuby.

„Seš idiot,“ zabručel jsem.

„Ne, jsem jen upřímněj. Ale no tak. Jak těžké pro tebe může být držet od ní ruce pryč?“

„Ani trochu, oukej? Ta malá je kompletní magor! Zrovna brečí ve svém pokoji a hodila po mně svými botami jen kvůli tomu, že jsem se jí zeptal, jestli je všechno v pohodě!“ S odfrknutím jsem si vzal klíče, které jsem teprve před pár minutami odhodil do malé misky vedle dveří, a znovu si obul boty.

„Dobře. To zní... zajímavě.“

Ten zatracený bastard se ještě pořád smál, slyšel jsem to.

„Super zajímavě. Za to mi něco dlužíš. Přinejmenším dvě piva.“

„To zní dobře, tak či tak jsem se tě chtěl zeptat, jestli s námi půjdeš do hospody.“

„Už jsem na cestě,“ odpověděl jsem, hlasitě za sebou zavřel dveře a zavěsil.

Hihňající se prváci se míhali po chodbě. Prošel jsem kolem partičky kluků, kteří se shromáždili u schodiště a snažili se nenápadně pokukovat po pár holkách. Normálně jsem první dny semestru miloval. Pokaždé mi připomínaly můj první den na univerzitě, kdy pro mě všechno bylo nové a vzrušující. Tentokrát ne.

Celý den mi lezl na nervy.

Do hospody to nebylo daleko, přesto stačilo těch pár minut na to, abych se myšlenkami vracel k Lily. Když jsem vstoupil

do jejího pokoje, vypadala, že je naprosto hotová. Co se mohlo už první den na univerzitě tak podělat, že člověk takhle ztratil nervy? Možná se jí prostě stýskalo po domově. Jasně. To každopádně vysvětlovalo, proč tak vyletěla, že po mně hodila botami.

Ačkoli jsem musel uznat, že možná vůbec neměla v úmyslu mě trefit. Tak špatně by nemohla mířit ani ta nejméně talentovaná holka. A to jsem byl v házení sám absolutně mizerný.

Už jsem dál o zvláštním chování Lily nepřemýšlel – což bylo tak či tak lepší –, protože právě když jsem opustil kampus, zaslechl jsem známý hlas volat mé jméno. Když jsem se otočil, objevil jsem pár metrů za sebou Cassidy, která přede mnou zůstala stát s rukama v bok a funěla.

„Co tak utíkáš?“ postěžovala si a lapala znatelně po dechu.

„Já vůbec neutíkám. Moje nohy jsou jen jednoduše delší než ty tvoje.“ Pobaveně jsem ukázal na její kozačky s vysokými podpatky. „To, že v těch věcech vůbec dokážeš chodit, je skoro zázrak. Rychlost v nich opravdu čekat nemůžeš.“

Vyplázla na mě jazyk, ale pak se na mě vesele usmála a zavěsila se do mě. „To je čistě o tréninku,“ mávla rukou, když jsme se výrazně pomaleji dali do pohybu. „Mimochodem, dneska jsem poznala tvoji novou spolubydlící. Vypadá, že je milá. Možná trochu rezervovaná, ale docela milá.“

Nevěřicně jsem na ni zíral. „Řekla jsi právě *milá*?“

„Jo. Dokonce docela sladká,“ odvětila Cassidy s pokrčením ramen a vyprávěla mi o svém prvním setkání s Lily. I o tom, jak ji to malé sluníčko přede mnou varovalo. Každým slovem jsem se o trochu víc dostával do křeče. Nejenže jsem dostal za spolubydlící blázna, očividně má navíc v plánu mařit mé úmysly. Zaplavovala mě zlost. Bože, proč jen se Cole odstěhoval?

„To zní opravdu mile a sladce,“ konstatoval jsem kousavě, když Cassidy historku svým rozverným smíchem dokončila. „Už vím, proč jsem žádnou spolubydlící nechtěl.“

Vlastně mi ještě před pár hodinami bylo naprosto jedno, kdo se nastěhuje do Coleova starého pokoje. Teď jsem si ale vroucně přál, aby mi byli přidělili kluka.

Kdybych teď měl být s Lily jen jeden semestr, zbláznil bych se.

„Jak proti ní už teď můžeš něco mít? Bydlí u tebe teprve pár hodin.“

„Někdy je to rychlejší, než si člověk myslí,“ zamumlal jsem rozhořčeně.

„Chceš si o tom promluvit?“

Rázně jsem zakroutil hlavou. „Ne, prosím, ne.“

„No dobře.“ Cassidy mě opatrně poplácala po ruce, ale našťástí se v tom už dál neštourala. Přesto jsem měl pocit, že tím to téma ještě není vyřešené.

Cole určitě Tesse řekl o mé nové spolubydlící, ta to řekla Elle a ta určitě Jamieu. Cassidy už Lily znala, tím pádem už se o ní určitě všichni moji přátelé dozvěděli. A holky jsou více než zvědavé na to, aby to ze mě páčily. Ne že by bylo něco, co by se dalo vypáčit.

V hospodě byla hojná účast, nebyla ale přeplněná. Díky Ellině sestře Taře, která chodila s barmanem, jsme vždy měli ten samý stůl. Cole a Tessa už seděli na lavici, očima ponořeni jeden do druhého. Ellu a Jamieho jsem objevil u baru. Když nás uviděli, dal mi Jamie pohybem rukou jasně najevo, že nám přinese něco k pití, a já se s úlevou prostrkával mezi stoly až k našemu místu.

Opravdu jsem nutně potřeboval pivo. Naštěstí irská hospoda, stejně jako každý jiný bar v univerzitní čtvrti, nebrala věkové omezení příliš vážně. Pokud člověk nebyl úplně opilý nebo nevypadal na šestnáct, dostal něco k pití každý.

Tessa a Cole se od sebe odtrhli, když jsme k nim s Cassidy přišli a pozdravili je. Po krátkém objetí se na mě Tessa zářivě a napjatě usmála. Ignoroval jsem její zvědavost a mlčky se

posadil na židli naproti ní. S jejími dlouhými tmavými vlasy a jemným hnědým obočím vlastně odpovídala na chlup přesně typu žen, o které jsem stál. Ale pro ni existoval od začátku jen Cole, bez ohledu na to, jak moc se oba bránili svým citům. Vypadala šťastně. Poslední měsíce jí udělaly dobře. Faerfax jí dělal dobře. Pravděpodobně my všichni, obzvláště Cole.

Ještě před půlrokem pro mě byla jen další hollywoodskou hvězdičkou, herečkou, která ve Faerfaxu točila film. Mezitím se stala jednou z mých nejlepších přátel a většina lidí ve Faerfaxu už si na její přítomnost zvykla. Sice tu a tam přišlo pár lidí k našemu stolu a prosili Tessu o selfie, ale v porovnání s minulým podzimem se to vzrušení kolem ní značně uklidnilo. Díky bohu se zřídka kdy motají kolem paparazzi, aby sehnali její fotku. Herečka, která se přestěhovala zpět do univerzitního města, zřejmě pro články nenabízela dostatek zajímavého materiálu.

„No tak, Julesi! To se tě fakt musím nejdřív zeptat?“ vypadlo z ní, protože jsem nevypadal, že něco řeknu.

„Myslel jsem, že ti Cole už všechno řekl,“ odvětil jsem a vrhl na svého nejlepšího přítele podezřívavý pohled.

„Jasně, ale ty jsi mu skoro nic neřekl!“

„Odkdy seš tak zvědavá?“

Tessa naklonila hlavu do strany, její dlouhé vlasy jí v jemných vlnách padaly přes ramena a kolem úst jí hrál mazaný úsměv. „Jsem zvědavá, jen pokud jde o moje přátele.“

Cole se tiše smál a položil jí ruku kolem ramen. Už se chystal odpovědět, ale v tu chvíli přišli Ella a Jamie zpátky ke stolu. Těžkopádně na něj postavili čtyři lahve piva a dvě skleničky vína.

„O co jsem přišla?“ Ella se na nás popořadě dívala plna očekávání a usrkla si vína.

„Jste horší než moje ségry,“ zabručel jsem, vzal si svou skleničku a lokl si velkého doušku.

„S tím si poradím.“ Ella pokrčila rameny a její rudé lokny vesele poskakovaly nahoru a dolů.

Snažil jsem se vzpírat, ale ti tři dokážou být tvrdohlaví, především Cassidy, která se během cesty sice dál nevyptávala, ale teď se předkláněla a dívala se na mě přimhouřenýma očima.

S povzdechem jsem se opřel. Tušil jsem to! Možná jsem měl přece jen zůstat na koleji.

Cassidy si zastrčila tmavý pramen vlasů za ucho a věnovala mi laskavý úsměv. „No tak, ať už to máš za sebou, pak ti dáme pokoj.“

Nevěřil jsem jí ani slovo, ale stejně tak mi bylo jasné, že to nevzdá, dokud se nedozví, co chce vědět. A tak jsem ještě jednou povyprávěl, jak zvláště se Lily chovala.

„Stačí?“ chtěl jsem vědět, když jsem skončil a napil se dalšího doušku piva.

Moje kamarádky si krátce vyměnily pohled a pak synchronně pokrčily rameny.

„Prozatím.“ Ella se na mě spokojeně usmála a já protočil oči.

„Jak velkorysý.“

„Takové my jsme.“ Štůouchla mě do boku, otočila se ke Cassidy a díky bohu změnila téma. „Kdy přesně se vrací Steve?“

„V sobotu odpoledne, kolem třetí. Konečně! Jsem tak šťastná...“

Zbytek jsem vnímal jen okrajově, hlava mi hučela, a ať jsem chtěl, nebo ne, moje myšlenky se zatoulaly zpět k tátovu nápadu přestěhovat se zpět do Faerfaxu. To byl ale zsranej den.

• • •

„Julesi?“

Křečovitě jsem se napjal, když jsem za sebou zaslechl Coleův hlas. S povzdechem jsem se otočil. Šel jsem ven, protože jsem

nutně potřeboval čerstvý vzduch. Uvnitř bylo moc hlučno, moji přátelé moc šťastní, zatímco já jsem neustále myslel jen na rozhovor s tátou.

Doufal jsem, že večer s přáteli mě rozptýlí. Očividně to ale nebyl ten případ.

„Hm?“ vydal jsem ze sebe rezervovaně.

Cole si mě měřil pohledem a mračil se. Po dvou a půl letech mě znal lépe než kdokoli jiný z mých přátel. Něco před ním předstírat nebylo lehké.

„Co se děje?“ zeptal se a roztřeseně povytáhl ramena.

„Vůbec nic.“

Cole mi podal další lahev piva a zakroutil hlavou. „Kámo, no tak. Dva roky jsme spolu bydleli. Poznám, když s tebou něco není v pořádku.“

Už jsem se chystal k podrážděné odpovědi, pak jsem se ale rozhodl jinak. Nemělo to smysl. Cole věděl docela přesně, kdy jsem lhal. Kromě toho... někdy pomáhalo mluvit. Přinejmenším jsem to slyšel.

„Táta a ségry se sem chtějí přestěhovat.“

Cole podrážděně povytáhl obočí. „Co? Sem?“

Vydal jsem ze sebe jen mrzuté zabručení, které si Cole správně vyložil jako souhlas.

„Co chce tvoje rodina dělat tady ve Faerfaxu?“

Neklidně jsem se vrtěl. „Dřív jsme tu bydleli,“ zamumlal jsem.

Cole otevřel pusu a znovu ji zavřel. Skoro jsem se usmál. Doposud jsem jen zřídka zažil Colea neschopného slova.

„Moment... co?“ řekl nakonec. „Vy jste tu bydleli?“

Ztěžka jsem si povzdechl a přikývl. „Skoro před dvanácti lety jsme se odstěhovali.“

Cole na okamžik mlčel, a i když se snažil nasadit neutrální výraz, bylo na něm vidět, že ho to ranilo. „Proč jsi to nikdy nezmínil?“

„Prostě jsem to nikdy neřekl.“ Pokrčil jsem rameny, vysvětlení, které ode mě Cole pravděpodobně očekával, jsem nedokázal vyslovit.

„Oukej,“ řekl Cole pomalu. „Proč?“

Neklidně jsem přešlapoval z jedné nohy na druhou. Přesně kvůli takovým rozhovorům jsem nikdy nic neřekl. „Protože to nehraje roli, Cole.“ A především proto, že jsem neměl chuť o tom přemýšlet.

„Řekl bych, že roli to hraje. Něco takového prostě člověk nezamlčí. Jsme tvoji přátelé. Kromě Cassidy jsme se tu všichni narodili a vyrůstali jsme tu.“

„Takže by to něco změnilo na našem přátelství, kdybych ti o tom dříve řekl?“ odfrkl jsem si. „Měli byste mě pak radši?“

„Takhle jsem to nemyslel.“

Napil jsem se trochu piva. „Já vím.“

Cole na chvíli váhal, vypadal, že zvažuje, jestli se mě má zeptat na to, co se mu honilo hlavou, a ačkoli jsem ho mlčky prosil, aby to nechal být, nakonec se přece jen rozhodl zeptat. „Proč jste se odstěhovali pryč?“

Nechtěl jsem na jeho otázku odpovídat, ale přesto jsem to udělal. Raději si to všechno odbudu, jinak by se mě Cole určitě znovu vyptával, a to jsem opravdu nepotřeboval. „Máma zmizela a táta to kvůli tomu už nemohl ve městě vydržet. Proto jsme se odstěhovali do Chicaga. Nic velkého.“

Nic velkého. Jasně. Z koho jsem si tu vlastně dělal prdel? Protáhl jsem obličej. Už roky jsem se nutil, abych na mámu nemyslel – z dobrého důvodu. *Nechtěl jsem* na tuhle zrádkyni myslet. A teď už se moje myšlenky hodiny točily kolem mojí rodiny. A ať jsem chtěl, nebo ne, máma k ní pořád tak nějak patřila, i když nás opustila. Protože táta se přes to jednoduše nedokázal přenést.

Kdokoli jiný by tátovo přání na návrat viděl možná jako pokrok. Že byl po dvanácti letech konečně připravený nechat

to být. Ale já věděl, jak to je. Že to nebyl krok kupředu, ale pět kroků vzad.

„Chceš si o tom promluvit?“

„Vypadám tak?“ S povytaženým obočím jsem se díval na Colea.

Jeho koutky cukaly. „Ne, spíš ne.“

Aniž bych odpověděl, dopil jsem svoji lahev. Opravdu jsem o tom nechtěl mluvit.

5. KAPITOLA

Lily

„Tak jako v každém semestru se i tentokrát budou konat různé projektové práce. Na jeden z projektů se musíte nutně přihlásit, abyste v tomto semestru obstáli,“ informovala nás paní Huntingová a vytrhla mě z myšlenek.

Seděla jsem na úvodním kurzu divadelních věd a ptala se sama sebe už dobrých čtyřicet minut, co tu vlastně dělám. Moje volba hlavního předmětu padla na divadelní vědy, protože to bylo nasnadě. Namísto toho, abych sama stála na jevišti, se budu zabývat divadelními hrami, které se tam nahoře budou hrát.

Ještě před dvěma hodinami jsem to považovala za dobrý plán. Ale čím déle paní docentka mluvila, tím silnější jsem měla pocit, že jsem udělala chybu. Nepatřila jsem sem. Patřila jsem na jeviště. Já... *Ne*.

Prsty jsem křečovitě sevřela tužku, kterou jsem držela v ruce.

Tahle část mého života byla pryč.

Energicky jsem kroutila hlavou a nutila se namířit svou pozornost znovu k paní Huntingové. Musela jsem se konečně soustředit na přítomnost.

„Pro prváky může být takový projekt nezvyklý, od začátku byste se ale měli začlenit. Všichni studenti Faerfaxské univerzity se na jednom z těchto projektů podílí, bez výjimky. Mnohé projekty mohou budít dojem, že jsou střížené na míru spíše určitému studijnímu oboru, ale každý projekt si vyžaduje studenty různých oborů. A tak když studujete divadelní vědy, si můžete zvolit projekt, který se zabývá především fotografií. Jakým způsobem jsou jednotlivé projekty naplánované, o tom se, prosím, informujte na platformě Moodle. Až se rozhodnete, запиšte se na příslušný seznam. Ten najdete u docentů vedoucích tyto projekty. Čas na přihlášení máte do konce příštího týdne.“

Posluchárnou se šířilo vzrušené šeptání. Někteří už vytahovali své telefony, aby se na projekty podívali.

„O projektech se, prosím, informujte *po* našem sezení.“ Paní Huntingová lehce přehlušila mé spolužáky. Na tváři se jí objevil pobavený úsměv, pak pokračovala ve vysvětlování, kolik kreditů můžeme získat a které moduly musíme během následujících let splnit, své zaměření si ale můžeme určit sami.

Roky. Zůstanu tu *roky*. A přinejmenším jeden semestr budu bydlet s Julianem. Poslední hodinu jsem se myšlenkám na něj bránila. Protože pak bych nevyhnutelně myslela na to, že jsem po něm včera hodila svými zatracenými baletními špičkami.

Oukej, ne přímo po něm, ale *ty vole*, na co jsem u toho myslela?

Pravdou bylo: Vůbec jsem nemyslela. Ztratila jsem nervy a vybila si to na Julianovi, ačkoli s tou věcí neměl vůbec nic společného. Rose byla jedinou, kdo s tím měl co do činění.

Neměla jsem tušení, jak moje sestra zvládla propašovat do mého kufru vedle špiček také baletní piškoty, dvoje body a pár

punčoch. Především proto, že jsem svoje baletní věci před měsíci vyhodila z okna i s fotkami.

Včera večer už jsem jí skoro zavolala, abych ji vyzpovídala, ale nakonec jsem to nechala být. Stejně by mi to nezvedla.

Oproti mé sestře dvojčeti mi ještě včera večer Ivy a Magnolia napsaly, doposud jsem ale ani jedné neodpověděla. Kdyby Maggie věděla, že jsem přistála v bytě u týpka jako Julian, už by pravděpodobně byla na cestě sem.

Podrážděně jsem se vrtěla na svém místě a rozčileně si povzdechla. Super, namísto toho, abych přemýšlela o své zrádné sestře, se mi teď v hlavě znovu motal Julian. To bylo teda mnohem lepší.

Bylo mi jasné, že jsem se k němu chovala nemožně. Musel si o mně myslet, že jsem totální šílenec. Možná to nebylo tak špatné, nechá mě pak na pokoji, a to je koneckonců to, co jsem chtěla. Žádní přátelé, žádná důvěra, žádná bolest. Bylo to tak snadné. Nebo to tak přinejmenším být mělo.

„Tak, to by pro dnešek bylo všechno,“ ukončila paní Huntingová hodinu a již podruhé mě dnes vrátila zpět do reality. „Přeji hodně zábavy při vašich kurzech a srdečně vás vítám na Faerfaxské univerzitě!“

Během následujících hodin jsem musela přiznat, že jsem během úvodního semináře měla přece jen dávat více pozor. Jak to tak vypadalo, kromě úvodního kurzu a pár dodatečných kurzů nebyly totiž už žádné další semináře a přednášky, které by byly určené jen pro prváky. Ne, namísto toho jsme kurzy navštěvovali všichni společně se studenty pokročilejších semestrů – podle toho, pro jaké semináře se člověk rozhodl. To měla paní Huntingová na mysli, když říkala, že si své zaměření můžeme samostatně vybrat.

Naštěstí nebylo vůbec odstrašující, když člověk seděl na kurzu dohromady s lidmi, kteří byli schopni zodpovědět každou otázku, zatímco on sám vše jen tiše pozoroval a zoufale se

ptal sám sebe, o které období teď vlastně šlo. Nějak jsem si to celé představovala mnohem jednodušší a méně komplikované a poprvé mě teď napadla myšlenka, že jsem se svou puntičkářskou náturou možná nepřistála na správném studijním oboru.

Seděla jsem na svém prvním kurzu o řeckých tragédiích, a ačkoli jsem se na začátku cítila docela jistě, když pan Ross vysvětloval, co pro seminář naplánoval, postupně jsem nabývala dojmu, že jsem se dostala do kompletně jiného světa.

Odborné termíny se nesly místností, aniž by se cokoli vysvětlovalo, už deset minut se kluk s holkou přeli o bůhvíčem a pan Ross to dění s úsměvem na tváři pozoroval, aniž by se vměšoval. Vypadal, jako by si diskusi těch dvou užíval.

Naštěstí ostatní prváci, se kterými jsem na kurzu seděla, se dali poznat podle jejich absolutně nechápavých výrazů. Bylo uklidňující vidět, že nejsem jediná, kdo si připadá, že sem nepatří.

O čtyři hodiny později se mi kouřilo z hlavy a byla jsem naprosto vyčerpaná.

Naštvaně jsem odložila desky na linku v naší malé kuchyni a dala vařit vodu. Nutně jsem potřebovala čaj. A pak projdu všechny svoje poznámky, podívám se na projekty a možná si trochu pobřečím, protože absolutně nic v mém životě není tak, jak jsem si to představovala.

Super. Už to zašlo až tak daleko.

„Tady má někdo zase skvělou náladu,“ poznamenal hluboký, hrubý hlas za mnou a já se otočila.

Julian stál před svým otevřeným pokojem, lehce opřený o futra dveří se zkříženýma rukama. Jeho tvář byla naprosto bez výrazu. Po jeho šarmantním úsměvu nebylo ani stopy. Přesto – a za tenhle poznatek jsem se nenáviděla – vypadal zatraceně dobře s těmi jeho rozčuchanými vlasy, tmavými džínami a šedým svetrem. Jako kdyby teprve vstal z postele. V půl čtvrté odpoledne.

„Měla jsem opravdu den na hovno,“ odpověděla jsem stroze a znovu se odvrátila, abych si našla hrnek pro svůj čaj. Nechtěla jsem mluvit o tom, že už první den na univerzitě mě kompletně přemohl.

Jako na potvoru visely skříňky docela vysoko a hrnky stály samozřejmě v nejvyšší polici, a tím mimo můj dosah. Ale než bych ukázala svou slabou stránku a poprosila Juliana o pomoc, to bych raději zemřela.

Ztuhla jsem, když jsem za sebou najednou cítila jeho velké, hřejivé tělo. Příliš blízko.

„Takhle na tom tedy jsi, když máš den na hovno?“ Jeho dech se otřel o můj krk, když sahal po hrnku, a já už už chtěla proklouznout pod jeho nataženou rukou a utéct, ale nemohla jsem se hnout. Ani o milimetr.

„Jsou dny méně na hovno a dny více na hovno,“ odvětila jsem z donucení. Můj bože, copak si nemůže držet přinejmenším trochu odstup?

„Nejsi zrovna dobrá v tom, abys někoho poprosila o pomoc. Nebo v tom, abys zodpověděla dobře míněné otázky.“ S nazlobeným odfrknutím mi vtiskl hrnek do ruky. Pak o krok odstoupil a teprve teď, když moje ramena klesla, jsem si všimla, že jsem byla totálně v křeči.

„Ne, nejsem,“ odpověděla jsem pomalu a otočila jsem se k němu. Stál teď kousek ode mě, ruce měl znovu zkřížené a měřil si mě pohledem.

Byla to perfektní příležitost k tomu, abych se omluvila za své včerejší chování. Jeho narážky jsem docela pochopila a věděla jsem, že omluva by byla správnou věcí. Chtěla jsem se také omluvit, opravdu, ale co jsem mu měla říct, aniž bych mu pod nos nenaservírovala moji malou smutnou minulost? Jednoduché *Mrzí mě to* nebo *Včera byl opravdu den na hovno* by mu jako vysvětlení nestačilo, to jsem si byl celkem jistá. Ne, když se na mě právě teď takhle díval. Jako kdyby mě chtěl svým

pohledem **provrtat**. **Urputně** jsem hledala ta správná slova a žádná nenašla.

Julian si podrážděně povzdechl. „Oukej, protože se mi od tebe očividně nedostane žádné omluvy, pár věcí si teď ujasníme. Zaprvé: Ještě jednou po mně hodíš botami nebo čímkoli jiným, vyhodím tě odsud a je mi u prdele, že bydlíme na koleji, jasný?“ Věnoval mi zuřivý úsměv.

„Zrovna jsem ale chtěla –“

„Ptal jsem se, jestli je to jasný,“ přerušil mě ostře.

Mimovolně jsem ztuhla. „Nemyslím si, že to můžeš udělat.“

„Chceš to opravdu riskovat?“ Jeho tvář potemněla. Nedal mi žádnou možnost odpovědět – pravděpodobně to bylo za těchto okolností také lepší –, ale hned pokračoval. „Zadruhé: Ještě jednou mi zkusíš zkazit plány, udělám ti ze života peklo.“

V tuhle chvíli to bylo absolutně nevhodné, přesto jsem si úsměv nemohla ušetřit. Mělo by mi být trapné, že jsem se před ním Cassidy snažila „varovat“. Ale nebylo. Ne, když se choval jako totální idiot.

„A zatřetí?“ Tentokrát jsem já vyzývavě zkřížila ruce, což s hrnkem v ruce nebylo zrovna jednoduché.

Julian se na chvílku zarazil, pak zasyčel: „Zatřetí: Nech mě na pokoji.“

„To každopádně zvládnu,“ slíbila jsem a věnovala mu okouzující úsměv, jednoduše jen proto, abych ho naštvála.

Julian otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, pak se kolem mě prohnal a zmizel ve svém pokoji. Když se za ním dveře zavřely, s tichým povzdechem jsem zakroutila hlavou. To šlo znovu báječně.

Na krátký okamžik jsem chtěla za ním zajít, abychom si tu věc mezi námi vyjasnili. Ale pak jsem si vzpomněla na to, že jsem přítelku nehledala a že Julian právě dal více než jasné najevo, že chce mít pokoj.